మనిషీ - మమత

శర్మగారి ఇంట్లో డిన్నర్‌కి వెళ్ళాం సుజాతా, నేనూ.

అప్పుడూ అప్పుడూ అనిపిస్తూ ఉంటుంది— ఆ నాడు శర్మగారి ఇంటికి వెళ్ళకపోతే ఈ కథ అంతా జరిగి ఉండేది కాదనీ, సుజాతతో పది రోజులపాటు జరిగిన ఈ కలహం ఉద్భవించి ఉండేది కాదనీ.

వెనువెంటనే అనిపిస్తుంది, ఇదంతా జరగకపోతే ఒక అందమైన నిజాన్ని గ్రహించి ఉండగలిగేవాడినికాదని... ప్రతి సంఘటనకి రెండురకాల ఫలితాలు ఉంటూనే ఉంటాయి మరి. మంచిరకం, చెడ్డరకం. జరిగినదానిలో ఏ ఫలితం ఏ రకం అన్నది నాకింకా బాగా అర్థంకాలేదు... అనుభవంతో అర్థం అవుతుందనుకుంటాను.

ఆరంభమే కొన్ని సూచనలు చేసింది. ఇలాటి సూచనలు అంతా అయిపోయాక అర్థం అవుతాయి. లేకపోతే, కథలు జరగడ మెలాగ? జీవితం నడవడ మెలాగ?

సుజాత నా ఇంట్లో ఉన్నప్పుడివన్నీ ఆలోచిస్తాననికాదు. ఆమె నా కథ. ఆమె నా జీవితం.

ఆ రోజు ఇలాగే, శర్మ ఆఫీసుకువచ్చి, "రాత్రి డిన్నర్‌కి రావాలి మీరు!" అన్నాడు.

"ఏమిటి సంగతి? అన్నాను.

"వెడ్డింగ్ ఆనివర్సరీ ..." అన్నాడు కొంచెం సిగ్గు పడుతూ.

అతనికి వయిసంత ఉందనికాదు. బహుశః నలభై అయిదు కన్న వుండవు. రిటైర్ అయిపోవడానికి సిద్ధపడినట్లు కనిపిస్తాడంతే.

"వండర్‌ఫుల్. శుభాకాంక్షలు!" అన్నాను.

"రాత్రి తప్పకుండా రావాలి" అన్నాడు శర్మ మళ్ళీ. పిలుపు లాంఛనంలాగా లేదు.

సామాన్యంగా అతి సన్నిహితులు తప్ప, ఎవరు పిలిచినా డిన్నర్‌కువెళ్ళే అలవాటు లేదు. అంటే, పెళ్ళయాక, "ఈ లాంఛనపు పిలుపులు రిగ్రెట్‌చేస్తేనే మళ్లీ మళ్లీ వస్తూ వుంటాయండీ!" అని వాదించింది సుజాత. ఆమె ఉద్దేశం తరవాత బోధపడింది.

శర్మ మా సన్నిహితులలోనివాడు కాదు.

"కుదర దనుకుంటాను ... సుజాత బహుశః ఏదో ఏర్పాటుచేసి ఉంటుందనుకుంటాను" అన్నాను.

నవ్వి, "అదేం వీల్లేదు, జగన్! మేం పిలిచిందే మిమ్మల్నీ మరో నలుగురినీ. మీరు రాకపోతే చాలా ఆశాభంగంగా ఉంటుంది" అన్నాడు శర్మ.

వెంటనే అంగీకరించదలుచుకోలేదు. ఆశగా ఇంటికి ఫోన్ చేశాను,

సుజాత సదర్ బజారుకి వెళ్ళిందట.

గొప్ప పని చేసిందిలే, అనుకుని ఫోన్ పెట్టేసి, "థాంక్స్! తప్పకుండా వస్తాము!" అని చెప్పగానే అతను నాకూ ధన్యవాదాలు చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రందాకా పనిలోనే ఉండిపోయాను. అయిదయాక ఇంటికి చేరుకున్నాను. సుజాత ఎవరితోనో మాట్లాడి అప్పుడే పూర్తిచేస్తూంది.

నేను మీదికి వెళ్లి బట్టలు మార్చుకుని, డ్రాయింగ్ రూములోకి వచ్చేసరికి సుజాత టీ తెచ్చి ఇచ్చింది.

ఆ డ్యూటీ ఆమెది కాదు; నౌకరుది.

టి తాగుతూ "ఏం నువ్వు తెచ్చావు?" అన్నాను.

"ఏం ? రుచి బాగులేదా?" అంది సుజాత.

"చాలా బాగుంది."

"మరి?"

"కారణం ఏమిటని?"

"ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఫెయిలవడం."

నవ్వి, బోధపరచమని అడిగాను.

"ఏముంది? వంటచేసే వాడి భార్యకి నొప్పులు వచ్చాయిట—ఈ రోజుకి సెలవు."

"మరి సర్వెంట్ ?"

"కూరలకని వెళ్లాడు. జనాభా పెరిగిపోయి, అవీ దొరక్క వెతుకుతున్నాడు కాబోలు" అంది గంభీరంగా సుజాత.

శర్మ ఆహ్వానం జ్ఞాపకం వచ్చి, చెప్పాను.

"మీరు ముందరే జాగ్రత్త పడ్డారన్నమాట!" అంది సుజాత.

"నీ వంట బాగుండదని ఎవరన్నారు?"

"తినేవారు-మీరు."

"నే ననందే!"

"తినందే ఏమంటారు?"

"తయారవు. ఎనిమిదికి వెళ్ళాలి..."

"న న్నడగకుండా ఎందుకు ఒప్పుకున్నారు?"

"ఫోన్ చేశాను—నువ్వు సదర్ వెళ్ళావు."

"తరవాత?"

"మరిచిపోయాను."

"ఇంతకీ ఇది ఎన్నో వార్షికోత్సవం?"

"తెలీదు...ఇరవై..."

"ఏమి ఇద్దాము?"

నా కా సంగతి ఆలోచనకే రాలేదు!

"నువ్వు చెప్పు."

తల పట్టుకుని, "భగవాన్! ఏమి మనిషిని ప్రసాదించావు!" అంది నాటకీయంగా, సుజాత.

నేను టీ తాగడం ముగించి, సిగరెట్ వెలిగించాను.

"నేను వెళ్ళేదాకా కూడా ఆగకూడదా?" అంది కోపంతో సుజాత.

"అదేమిటి? నా సిగరెట్ మీద దాడి ప్రారంభించావు?" అన్నాను ఆశ్చర్యపడి.

"ఈ వ్యసనం లేని ఆడదైై పుడితే మీకు తెలిసివచ్చేది!" అంది సుజాత చిరాకుగా. ట్రే తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

నేను కొంచెంసేపు గార్డెన్‌లో కూర్చుని ఆలోచనల్లో కొంతకాలం గడిపాను. సుజాత మాటలనుగురించి అట్టే పట్టించుకోలేదు.

ఎనిమిదిన్నరకి శర్మగారి ఇంటికి చేరాము. సుజాత రెండు పువ్వుల గుచ్ఛాలు తెప్పించింది.

లాంఛనాలు, భోజనాలు త్వరగానేముగిశాయి. లాన్‌లో కూర్చుని కాఫీ తాగి, సిగరెట్ వెలిగించుకుని శర్మవైపు చూసి, "సిగరెట్ కావాలా?" అన్నాను పాకెట్ ఇస్తూ.

"వద్దు, మానేశాను" అన్నాడు. శర్మ రోజుకి నలభై కాల్చేవాడు.

ఆశ్చర్యంగా, "ఎప్పటినుంచి?" అన్నాను.

"నాలుగు నెలలు కావస్తూంది...నిజానికి మీరు ఒక విధంగా దానికి కారకులు" అన్నాడు శర్మ.

ఉత్సుకతతో, "అదేమిటి?" అన్నాను. వెంటనే సుజాత వైపుచూశాను. ఆమె మరెవరితోనో మాట్లాడడంలో పూర్తిగా నిమగ్నమైపోయింది. దగ్గిరే ఉన్నా, ఆమె ఈ వివరాలన్నీ వినిపించుకొనే పరిస్థితిలో ఉన్నట్టు లేదు. మౌనంగా ఆమెని ఆశీర్వదించాను.

"మీ ఇంటికి డిన్నర్‌కి వచ్చాం, జ్ఞాపకం ఉందా? బహుశః మీ శ్రీమతి పుట్టిన రోజుకి అనుకుంటాను..."

జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాను.

"వర్షంగా ఉంటే గదిలోకూర్చున్నాం...నా సిగరెట్లూ మిగిలినవాళ్ళవీ కలిపి అవతలి గదిలో కూర్చున్న ఆడవాళ్ళ నందరినీ ఉక్కిరి బిక్కిరి చేశాయిట. ఇద్దరు ముగ్గురికి కళ్ళనీటి పర్యంతం అయిందట."

సుజాత ఏమీ చెప్పలేదే అని ఆశ్చర్యపడ్డాను.

"ఆ మరునాడు నాకు దగ్గు పట్టుకుంది. మా శ్రీమతి ఒకటే పోరుపెట్టింది. మళ్లీ సిగరెట్ ముట్టనని ఒట్టు పెట్టుకున్నాను." శర్మ సంతృప్తిగా భార్యవైపు చూశాడు.

సుజాత అప్పుడే సిగరెట్ దమ్ము లాగుతున్న నావైపు చూసింది.

పరిస్థితి నాకేమీ నచ్చలేదు. కాని, మరో నిమిషంలో బాతాఖానీలో పడి అదంతా మరిచిపోయాను.

రాత్రి ఇంటికి వెళ్లేసరికి ఆలస్యం అయిపోయింది. కాని, సుజాత బాగ్‌లోనించి కొన్ని కాగితాలు తీసి ఇస్తూ, "పడుకోబోయేముం దివి చదవండి" అంది.

నేను పళ్లు తోముకుని వచ్చి, సిగరెట్ ముట్టించి, కాగితాలు చూశాను. అన్నీ సిగరెట్ కాల్చడంవల్ల వచ్చే కాన్సర్ మొదలైన వ్యాధుల గురించి.

నేను చదువుతూన్నంతసేపూ సుజాత నావైపు చూస్తూనే ఉంది.

"ఏమంటారు?" అంది.

"ఆలోచిస్తాను" అన్నాను.

నా పక్కన వచ్చి కూర్చుని, "శర్మని చూడండి! సుఖపడుతున్నాడు. ఈ దుర్గంధం ఎలా భరించేది? నామాట వినండి-సిగరెట్ కాల్చవద్దు" అంది, బ్రతిమాలుతూన్నట్టు.

"అదంత సులువుకాదు, సుజాతా!" అన్నాను, సిగరెట్ కాల్చడం పూర్తిచేసి ఆష్ట్రేలో పడేసి, ఆమెని దగ్గిరగా తీసుకుంటూ.

"వాసన వేస్తూంది..." అంది సుజాత, మరీ దగ్గిరగా వచ్చాక.

"సారీ...ఆ ఎత్తులు సాగవు, సుజాతా! రెండేళ్ళవుతూంది మనం..."

నేను వెళ్లి, మళ్లీ నోరంతా శుభ్రం చేసుకున్నాను. తరవాత సుజాత కోపం పోయింది.

రెండు రోజులు గడిచాయి. నా సిగరెట్లమీద ప్రచ్ఛన్నంగా సుజాత ఉండీ ఉండీ దాడులు చేస్తూనేఉంది. నేను అట్టే పట్టించుకోలేదు. ఆమెని ఎంత ప్రేమించినా, ఈ విష

యంలో నా స్వేచ్ఛని ఆమెకోసం బలి ఇవ్వాలనిపించలేదు. గంటా, గంటన్నరా సిగరెట్ ముట్టుకోనని అనుకుని, నరాలు సలిపి, త్వరగానే ఓడిపోవడం నా ఇష్టంకొద్దీ చేసిన పని-ఆమె అంది అని కాదు.

ఆ సాయంత్రం అమిత వచ్చి ఉండకపోతే, ఈ ఉదంతం దాని కదే సమసిపోయేది అనుకుంటాను.

అమిత చాలా చక్కటి అమ్మాయి ఎంతో తియ్యగా మాట్లాడుతుంది.

నేను గార్డెన్‌లో కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటూంటే వచ్చి, "మీ శ్రీమతి లేరా?" అంది.

ఆమెని ఆహ్వానించి కూర్చోమ్మని, "ఎక్కడికో వెళ్లింది సుజాత-ఇంక రావాలి" అన్నాను.

అమిత కూర్చుని, "ఏమిటి చదువుతున్నారు?" అంది.

మూసి, కిందని పడేసిన పుస్తకంవైపుచూస్తూ, "రీడర్స్ డైజెస్టువాళ్ళ కండెన్స్‌డ్ బుక్" అన్నాను.

"సారీ...మిమ్మల్ని డిస్టర్బ చేశాను" అంది అమిత లేవబోతూ.

"లేదు, లేదు...మరేమీ చేసేదిలేక పుస్తకం తీశాను. కూర్చోండి" అన్నాను.

సందేహిస్తూనే కూర్చుంది అమిత.

చాలా అందంగా ఉంది అమిత. తెలీని ఆలోచనలు మనస్సు నంతనీ ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నాయి. ఆమె తదేకంగా

నావైపు చిరునవ్వుతో చూడడం నా బ్లడ్ ప్రెషర్నిగాని, పల్స్ రేట్ నిగాని తగ్గించేందుకు సహాయం చెయ్యలేదు. సిగరెట్ వెలిగించాను.

"మీరు చాలా సిగరెట్స్ కాలుస్తారు!" అంది అమిత.

ఆ మాటలు చాలా తియ్యగా, బాధపడుతూన్నట్టు అంది. నాకు చాలా చిత్రమైన అనుభూతి కలిగింది. నే నేమైతే ఈమెకేం? కాని ...

"ప్రమాదం లేని అలవాటులెండి" అన్నాను.

"ప్రమాదం లేకపోవడం ఏమిటి? కాన్సర్ వస్తుందట" అంది అమిత.

'సిగరెట్లని గురించి ఆడవాళ్లకే ఎక్కువగా తెలుసులా ఉంది' అనుకున్నాను. సుజాత మాట అమితకి చెప్పలేదు. ఎందుకో ఆ మాట అప్రస్తుతం అనిపించింది.

సంభాషణ ఎలాగ సాగేదో కాని, సుజాత వచ్చింది. ఆమే, అమితా లోపలికి వెళ్లిపోయారు. నాకు పుస్తకం చదవా లనిపించలేదు.

రాత్రి హఠాత్తుగా సుజాత పూర్తిగా నా మీద దాడి చేసింది.

"మీరు సిగరెట్లేనా వదులుకోవాలి..."

"లేదా?" అన్నాను. నా వాక్చాతుర్యం పీకలమీదికి తెస్తూనే ఉంటుంది.

"మీకు తెలుసు..." అంది సుజాత.

"ప్రయత్నిస్తాను..." అన్నాను, ఉద్దేశం లేకపోయినా.

"రేపు ఉదయం నించి... ఎనిమిది గంటల నించి... మీరు సిగరెట్ మానెయ్యాలి!" అంది సుజాత.

నేనేం అనలేదు. ఆమె నా మీద ఆప్యాయతకొద్ది, నా మంచికోసమే చెబుతూందని తెలుసు నాకు. కాని..."

చాలాసేపు ఆలోచించాను. ఏమీ తెగలేదు. ఇది ఆమె అనుకున్నంత సుళువు కాదని తెలుసు.

దీపం ఆర్పి నిద్రపోబోయాను.

"ఉదయం ఎనిమిది గంటలు..." అని జ్ఞాపకం చేసింది సుజాత.

"చూద్దాం" అన్నాను.

"ఇంకా తొమ్మిది గంటల వ్యవధి ఉంది" అంది సుజాత. ఆ రాత్రి మళ్లీ సిగరెట్ కాల్చలేదు.

ఉదయం కాల్చాను.

లేచేసరికి ఎనిమిది. టీ తాగి, సిగరెట్...

సుజాత ఏమీ అనలేదు.

తొమ్మిది దాటాక, పేపరు చదువుకుంటూంటే వచ్చి, "మీ కారు గరాజ్‌నించి ఎప్పుడు వస్తుంది?" అంది.

"ఎల్లుండి."

"అయితే, డీలక్స్‌లో వెడతాను."

"ఎక్కడికి?"

"ఢిల్లీ..."

"ఏమిటింత హఠాత్తుగా?"

"మీకు నోటీ సిచ్చానుగా?"

అంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

"తొందరపడకు, సుజాతా!" అన్నాను, సిగరట్ పాకెట్ మీద పేపరు పడవేస్తూ.

"మీరు సిగరెట్లు మానగానే టెలిగ్రామ్ ఇవ్వండి, వస్తాను."

"టెలిగ్రామ్ ఎందుకూ? ఫోన్ చేస్తాను..."

"సౌఖ్యానికి!"

మధ్యాహ్నం సుజాత వెళ్ళిపోయింది. నాకు ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి, "అమిత రేపు వెళ్ళిపోతూంది" అంది.

ఆఫీసులో పనిలో పరధ్యానంగా ఉండి, "అమిత ఎవరు?" అన్నాను.

"మీ కొత్త గర్ల్ ఫ్రెండ్! సారీ!" అంది, నవ్వుతూన్న గొంతుకతో సుజాత.

"అదేం కాదు" అన్నాను తొందరగా.

"అందుకే, సారీ!" అంది సుజాత.

"వెడుతున్నాను."

"చూడు, సుజాతా..."

'క్లిక్' మంది ఫోను.

చెవిలో జయల్ టోన్.

ఆ సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి క్లబ్బుకి వెళ్లి, అక్కడే డిన్నర్ తిని, రాత్రి పదకొండు దాటుతూంటే వచ్చాను. రాగానే టెలిఫోన్. సుజాత అనుకున్నాను.

"హల్లో..." తియ్యటి, కొత్త కంఠస్వరం.

"ఎవరు?" అన్నాను.

"జగన్‌గారా?"

"అవును."

"నేను అమితని..."

"ఓ!..."

"మీ కోసం చూశాను. సాయంత్రం ఇంటికే రాలే దేం ?"

"అలాగ క్లబ్బుకి వెళ్లి..."

"శ్రీమతిగారు లేని ఇల్లు ఇల్లులాగా లేదనుకుంటాను."

"ఇది— కొత్తకాదులెండి!" అన్నను. నిద్ర వస్తూంది. ఆవలింత ఆగలేదు.

"మీరు డిన్నర్‌కి వస్తారనుకున్నాను — ఇంతదాకా చూశాను... నిద్ర వస్తూందా? బై..." అని ఆమె ఫోన్ పెట్టేసింది.

వస్తూన్న నిద్ర పోయింది. అమిత నా కోసం కాచుకుని ఉందా? ఎందుకని?

చాలాసేపటి తరవాత మళ్లీ నిద్ర వచ్చింది. అమిత చాలా అందంగా ఉంటుంది... అదే నా చివరి తలపు.

అనుకున్నట్టు వెళ్లిపోలేదు అమిత. ఏవో అనుకోని అడ్డంకులు వచ్చి, మరో పది రోజులు ఆగ్రాలోనే ఉంటుందిట. ఆ మరునాడు సాయంత్రం వచ్చి చెప్పింది.

"పది రోజులు నన్ను భరించాలి!" అంది.

"సంతోషంగాను!" అన్నాను సిన్సియర్‌గా.

"మీరు క్లబ్బుకి వెళ్లిపోతారుగా?"

"అంత అలవాటు లేదులెండి."

"థాంక్స్!"

తొమ్మిదయేదాకా కబుర్లు చెప్పింది, గార్డెన్‌లో నాతో కూర్చుని అమిత. అంతగా తెలివైన పిల్ల కాకపోవచ్చును. గాని, అయితేనేం?

అమిత ఎంతో చక్కగా మాట్లాడుతుంది, ఆప్యాయత చిలుకుతూ ఉంటుంది. నాలుగైదు రోజుల్లోనే నాకు సన్నిహితురాలై పోయింది.

ఈ నాలుగైదు రోజుల్లోనూ సుజాతకి టెలిఫోన్ చేద్దామని అనుకున్నాను. కుదరలేదు. ఆఫీసు, సాయంత్రాలు అమితతో...

ఆదివారం మేమిద్దరం ఫతేపూర్ సిక్రీ చూడడానికి వెళ్లాము. అమిత చూడలేదట. "నేను వెడతాను మీ కెందుకు శ్రమ?" అని ఆమె అనకపోలేదు. కాని, నేనే బలవంతం చేశాను.

అక్కడ ఛిష్టీ సమాధిమీద తాగావేస్తూ కళ్లు మూసుకుంది అమిత.

"ఏమని కోరుకున్నారు?" అన్నాను బయటికి రాగానే.

"అది రహస్యం!" అంది అమిత.

బులంద్ దర్వాజా ఫోటోలు తీస్తూ, నాకూ తీసింది అమిత. నాకూ, కెమీరాలకీ పడదు. అయినా, నేనూ అమిత పిక్చర్ తీశాను. (తరవాత అందులో ఐదారుగురు అమితలు కనిపించారుట).

చాలాసేపు తిరిగి, రెస్ట్ హౌస్‌కి వచ్చి, అక్కడ ప్రసిద్ధి పొందిన ముప్పై రెండు పొరల పరోటా ఆర్డర్ చేసి, అది తినలేక, తెచ్చుకున్న ఆహారం తిన్నాం, విశ్రాంతి తీసుకుంటూంటే, సిగరెట్ కాలుస్తున్న నన్ను లాలనగాచూస్తూ, "తాగా ఎందుకు కట్టానో తెలుసా?" అంది అమిత.

"రహస్యం అన్నారు..."

"అవును... మీరు నవ్వుతారని..."

"..."

"మీరు సిగరెట్లు మానాలని,"

ఒక్కసారి లేచి కూర్చున్నాను. ఆమె నా కోసం అంత మమత చూపడంలోని సంతోషమూ, నా సిగరుట్లమీద దాడి చేసినందుకు చిరుకోపమూ ఒక్కసారి పెనవేసుకున్నాయి నన్ను.

"అమితా! మీరు..." అన్నాను. ఏమనాలో తెలియక ఆగిపోయాను. ఆమె కళ్లు ఆర్ద్రంగా, ఎర్రగా ఉన్నాయి.

"అవునండీ! మీకు... ఆరోగ్యం పాడవుతుందని ఎంతో భయం నాకు... మీరు సిగరెట్లు వెలిగించినప్పుడల్లా నాకు ఒళ్లు కాల్చినట్లు ఉంటుంది. ప్లీజ్! సిగరెట్ మానెయ్యండి. నా కోసం..." అంది విచిత్రమైన స్వరంతో, అమిత. ఆ గొంతు కలో జీర... ద్రవించిపోయాను, నటనకాని ఆమె ఆవేదనను చూసి.

నేరం చేసినట్టు, కాలుస్తూన్న సిగరెట్ పారవేశాను. సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్లేదాకా మళ్లీ సిగరెట్ కాల్చలేదు. చాలా తలనొప్పిగా, పీకుగా ఉంది. అయినాసరే...

ఆ రాత్రి అమిత మా ఇంట్లోనే భోజనంచేసింది. రాత్రి ఇంటికి వెడుతూ, "సిగరుట్ వదిలేశారుకాదూ?" అంది.

కాదనడానికి వీల్లేనట్టు అంది.

తల ఊపాను.

"ఒట్టువేసిచెప్పండి!" అంది అందంగా చెయ్యి చాపుతూ.

ఆమె చేతిలో చెయ్యి వేశాను.

ఆమె వెళ్లాక వెంటనే నా చెయ్యి సిగరెట్ మీదికి, లైటర్ మీదకీ వెళ్లింది, కాని, మరుక్షణం వెనక్కి వచ్చేసింది. ఇంతలో మరో విషయం తెలిసింది.

"సాయంత్రం ఫోనొచ్చింది, సార్!" అన్నాడు నౌకరు.

"ఎక్కణ్ణించి?"

"ఢిల్లీ నించి."

"ఎవరు?"

"అమ్మగారు!"

"ఏమన్నారు?"

"మీ కోసం అడిగారు..."

"ఏమన్నావు?"

"మీరూ, అమ్మగారూ..."

"సరే, ఇంకేమన్నారు?"

"ఏమీ అనలేదండి! మొన్నా అంతేనండి."

"అదేమిటి?"

"అమ్మగారు ఫోన్‌చేశారు సాయంత్రం. మీరూ, అమ్మగారూ ఎక్కడికో వెళ్లారని చెప్పాను."

"మంచిపని చేశావు!"

* * *

రాత్రి బాగా నిద్ర పట్టలేదు. సిగరెట్ కోసం నరాలు గోలపెడుతున్నాయి. చెయ్యి అటు వెళ్లినప్పుడల్లా అమిత చెయ్యి, ఆమె ప్రార్థన జ్ఞాపకంవచ్చి వెనక్కి వచ్చేది.

సుజాత ఏమనుకుంటూంది? అమిత వెళ్లలేదనీ, నాతో పరిచయం ఎక్కువ చేసుకుంటూందనీ తెలిసి, కోపంగాఉందా? ఆ కోపంలో తొందరగా వచ్చేస్తుందా? ఆలస్యం చేస్తుందా?

అమిత మనసులో ఏముంది? ఎందుకంత దగ్గిరగా, ఆప్యాయంగా వస్తూంది?

ఆ ఆలోచనలతోనే రాత్రి అంతా గడిపాను. తెల్లవారగానే సుజాతికి ఫోన్ చేద్దామని అనుకున్నాను. కాని, ఉదయం టీ తాగగానే నిద్ర వచ్చేసింది. పదిదాకా లేవలేదు. త్వర త్వరగా ఆఫీసుకి, ఆ సాయంత్రం నా కోసం ఎదురుచూస్తూ అమిత.

"అలాగ ఉన్నారేం?" అంది ఆత్రతతో.

"ఏమీలేదు..."

"సిగరుట్ లేకనా?"

"అవును..."

"పాపం!... నాలుగు రోజుల్లో అదే అలవాటు అయి పోతుంది. నా కెంత ఆనందగా ఉందో తెలుసా?"

నేనేం అనలేదు. ఆమెలో ఆప్యాయతా, ఆనందమూ ఆ సాయంత్రం వెల్లివిరిశాయి.

రాత్రి వాళ్ల ఇంటికి డిన్నర్‌కి రమ్మంది. కాదని, క్లార్క్ షిరాజ్‌కి వెళ్లి డిన్నర్ తీసుకుని, తాజ్‌దాకా వెళ్లి, తలుపులు వేసిన సంగతి తెలుసుకుని ఇంటికి వచ్చాము. పది కొండు అయిపోయింది

ఆమెని ఇంటిదగ్గిర దింపి, నేను వెళ్లబోయాను.

కారు కిటికీలో ఉన్న నా చేతిమీద చెయ్యివేసి, "ప్రస్తుతానికి గుడ్‌బై, జగన్!... రేపు ఉదయమే వెళ్లిపోతాను" అంది అమిత.

"అదేమిటి?" అన్నాను.

"అమృతసర్ వెళ్లి నాలుగు రోజు లుండాలి — టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. మీరు బాధపడతారని చెప్పలేదు..."

"సారీ..."

"నాకూ విచారంగానే ఉంది. కాని, మిమ్మల్ని మరిచిపోను. నా కోసం సిగరెట్ మానేశారు — ఎంత బాధో తెలుసు... కాని, నా కోసం ఆ త్యాగం చేశారు ఏం?"

"అవును..."

"మరిచిపోకండి!"

నా వేళ్లు ఒక్కసారి నొక్కి అమిత తర్వ త్వరగా వెళ్లిపోయింది. నేను ఇంటికి చేరుకున్నాను. సాయంత్రం సుజాత టెలిఫోన్ చేసిందట.

ముందర సుజాతకి టెలిగ్రామ్ ఇవ్వాలనిపించలేదు,

క్రమక్రమంగా నా ఆలోచనల్లో అమితకన్న సుజాత ఎక్కువగా రావడం జరిగినా, ఓడిపోవడం అంత సులువుగా అంగీకరించా లనిపించ లేదు నాకు.

అలాగే టెలిఫోన్ కూడా చెయ్యకుండా నాలుగురోజులు గడిపాను. కాని, ప్రతిగంటా ఆమెకోసం నా కోరికని హెచ్చు చేస్తూంది. చివరికి ఆమెకి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చేందుకు నిర్ణయించుకుని ఇంటికి వచ్చాను. ఆ సాయంత్రం టెలిఫోన్ ... సుజాత...

"ఇంట్లో ఉన్నారేం?" అంది.

"ఏమీ తోచక" అన్నాను.

"ఏం?"

"నువ్వు లేక..."

నవ్వు — వెక్కిరిస్తూన్నట్టు.

"అమిత ఉందిగా?"

"అమిత..." అని నిజం చెప్పబోయి ఆగి "ఉన్నా, నీ ఉండడం వేరు" అన్నాను.

"నిజంగా?"

"అవును..."

"సిగరెట్లు జాగ్రత్తగా కాలుస్తున్నారా?"

"లేదు."

"నిజం?" మామూలుగా అంది సుజాత.

"ఆఁ, నిజం."

"రేపు వచ్చి చూస్తాను,"

హృదయం ఒక్కసారి గెంతు వేసింది.

"చూడు" అన్నాను జాగ్రత్తగా.

సంభాషణ అయిపోయింది. నేనే జయించానన్న ముందరి సంతృప్తితో, నాకు బోధపడని ఏదో లోపం క్రమంగా తెలిసిరాసాగింది. కాని, సుజాతకోసం ఎదురుచూడడంలో నన్నంతగా బాధ పెట్టలేదు.

రాత్రి ఎనిమిదయాక చేరింది సుజాత. ఎండకి భయపడి, నాలుగు దాటాక వాళ్ల నాన్నగారి కారులో బయలుదేరిందట.

స్నానంచేసి, ఆమె వచ్చేసరికి బాగా చీకటి పడింది.

నా కెదురుగా సోఫాలో కూర్చుని, "అయితే, సిగరెట్లు మానేశారా?" అంది గంభీరంగా, సుజాత.

"అవును" అన్నాను.

"ఎందుకని?" అంది సుజాత.

"నువ్వు వస్తావని..."

చిత్రంగా చూసింది సుజాత.

"అమిత ఎప్పుడు వెళ్లింది?"

"నాలుగు రోజులైంది... నీ కెలాగ తెలుసు?"

"అమృతసర్ వెడుతూ కనిపించింది."

"అసంభవం!"

"మరి?"

"నాకు తెలీదు..."

"ఫతేపూర్ సిక్రీ ఫోటో లేవీ?"

ఆశ్చర్యంగా చూశాను.

"అమిత మీకు తీసినది."

తేరిపార చూస్తూ ఉండిపోయాను.

"సిగరెట్లెందుకు మానేశారు? అమిత కోసమేనా?"

అబద్ధం పనిచేసేలాగ లేదు.

నిజం వేరే పని చేసేలాగ ఉంది.

"సుజాతా!..." అన్నాను. గొంతు పూడిపోయి నట్టుంది.

"అమితకి చేతిలో చెయ్యివేసి వాగ్దానం చేశారు — కాదూ?"

"నీ కెలాగ తెలుసు?"

వచ్చి నా పక్కన కూర్చుంది సుజాత — తనలో, తన పరిమళాలతో నన్ను ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తూ. మా ఇద్దరి మధ్యా అమిత.

"నా కన్నీ తెలుసు..."

"సారీ... నువ్వు వెళ్ళిపోయి ఉండవలసింది కాదు."

హఠాత్తుగా లేచి లోపలికి వెళ్ళింది సుజాత. ఏం జరిగింది?

నిమిషంలో ఆమె వచ్చింది.

చేతిలో సిగరెట్ పాకెట్, లైటర్.

"తీసుకోండి" అంది, వచ్చి మళ్ళీ నా దగ్గర కూర్చుని సిగరెట్ పాకెట్ విప్పి ఇస్తూ.

ఆశ్చర్యపడ్డాను. ఈమె నన్ను పరీక్షిస్తూందా?

"వద్దు."

"తీసుకోండి!" అంది నా కళ్ళనించి తన కళ్ళని తిప్పకుండా, రెప్ప వెయ్యకుండా.

"సుజాతా!"

"తీసుకోండి — ప్లీజ్!"

తీసుకున్నాను. ఆమె వెలిగించింది.

ఒళ్లు జివ్వుమంటూన్నది. అరికాలినించి నెత్తిమీదదాకా రక్తప్రసార వేగం తెలిసివస్తూన్నది.

ఆమె నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూనే ఉంది.

"ఏమిటి, సుజాతా!" అన్నాను, సగం కాల్చిన సిగరెట్ అష్ట్రేమీద పెట్టి. "ఎందుకిలాగ?"

లేచి నిలబడి, నా వెనక్కి వెళ్ళి మెడచుట్టూ చేతులువేసి, "నేను సుజాతని... మీరు జగన్, అందుకు" అంది.

చాలాసేపు నేను కదలలేదు, సిగరెట్ నుసి అయి పోయింది. మరొకటి యాంత్రికంగా వెలిగించి. నేరం చేసి నట్టు సుజాతవైపు చూశాను. ఆమె సంతృప్తిగా నవ్వు తూంది.

కష్టంతో కళ్లు తిప్పుకుని సిగరెట్ తీసుకున్నాను. నాకు బోధపడింది. అవును... ఆమె సుజాత... నాది.